Ondřej Nečas
Průzračné zlato Alphiolu

Policejní komisař Alesso Kenth, vyšetřovatel Europolu se zvláštním pověřením pro meziplanetární styk, se pohodlně opřel v čalouněném křesle oddělení první třídy osobní lodi společnosti Greenwing spacelines. Loď měla celkem 760 míst, obsazených byla nyní sotva desetina. Většina pasažérů vystoupila na Kapa Librae, kde se tento týden otvíralo nové rekreační středisko, prý něco úplně nového.

Komisař Kenth zaplašil myšlenky na dovolenou a pokusil se soustředit na odborný výklad svého společníka. Pan Lavois byl drobný a hubený, se dvěma chomáčky šedých vlasů, po jednom nad každým spánkem. Hleděl na komisaře s očekáváním stále se nedostačujícího zájmu a jeho modrošedá očka při řeči těkala sem a tam v reflexivní reakci na impulzy přídavné paměti, jež nyní bezpochyby pracovala na plné obrátky.

"Takže, ještě v polovině minulého století se používala biooptika, jak už jsem řekl, v podstatě jde jen o bakterie reagující na světlo. Ještě třicet let po objevu lapocitní pryskyřice převládaly na trhu biooptické polovodiče. Teprve po roce 2281, kdy byl objeven syntetický diluen-lipothamerinát, začal rozmach optických čipů. Asi víte, jak pracuje takový integrovaný obvod, že?"

"Nijak zvlášť," povzbudil ho Kenth.

"Vlastně je to jen krychlička polovodiče, do které jsou mikrovlnným paprskem vypáleny klopné obvody. Všechno je to jen dvojková soustava, ano nebo ne, to je základ všeho. Jeden klopný obvod - jeden bit. Osm klopných obvodů už vám dává bitový paralelní registr."

Komisař Kenth neměl ve zvyku upozorňovat lidi, že není takový hlupák, jak si snad oni myslí. V pravidelných intervalech přikyvoval a nechal Lavoise povídat.

"Takový klopný obvod je hodně malá věc, v současnosti dosahujeme hustoty kolem 160 miliard na krychlový milimetr, ale to se pořád mění. Je jasné, že základní polovodič musí být dokonale čistý. Čím lepší surovina, tím vyšší hustota a menší zbytkové teplo, tedy tím kvalitnější čip."

Loď pomalu přecházela na brzdnou dráhu k orbitě planety Alphiol, druhé oběžnice hvězdy Mí Serpentis.

"Prosíme cestující, kteří vystupují na Alphiolu, ať se laskavě dostaví k přechodové komoře D," ohlásila letuška.

"Jak to," podivil se komisař, "my nebudeme přistávat?"

"Jistěže ne," odpověděl Lavois, "na Alphiolu žádné lodi nepřistávají."

Vystupovali tu jen oni dva. Letuška je dovedla ke dveřím a vyzvala je, aby vyčkali příletu modulu. Sledovali okénkem, jak se žlutočerný letoun elipsovitého tvaru přibližuje a vysunuje při tom zvarhanělou trubici přestupního tunelu. Jako pozemská hvězdice, která se přisaje na kořist a vysune žaludek, aby ji mohla strávit a nemusela se obtěžovat polykáním, pomyslel si Kenth.

"Nedopověděl jste mi to o těch polovodičích," obrátil se k Lavoisovi.

Pan Lavois se nemusel pobízet dvakrát.

"Ach ano, tedy, dnes se v praxi používá osm různých druhů optických polovodičů, z nichž nejlepší je rutillium, které kvalitou

mnohonásobně převyšuje všechny ostatní. Používá se v těch nejnáročnějších zařízeních, zejména v medimplantátech. Současná medicína by se bez rutillia jen těžko obešla."

Pan Lavois se kratince odmlčel, chystal se totiž přejít k zlatému hřebu přednášky.

"Syntetická výroba rutillia je příliš náročná a drahá, v praxi se neprovádí. A existuje jen jediné místo ve vesmíru, kde jsou naleziště přírodního rutillia."

V té chvíli se dveře otevřely a odhalily ústí kruhové chodby, tvořené jen napjatou průsvitnou fólií. Tunel měl asi pět metrů v průměru, u dveří stáli dva muži v uniformách a s puškami v rukou.

"Vítejte na Alphiolu," řekl ten vlevo s univerzálním úsměvem.

Ještě před vstupem do modulu celníci komisaře i pana Lavoise prohledali, uvnitř pak museli projít několika detektory kdoví čeho, než bylo povoleno odpoutání a sestup na přistávací dráhu. V prostoru pro pasažéry na ně čekal detektiv Castello.

"Vítám vás, komisaři, omlouvám se za ty nepříjemnosti, ale celní předpisy jsou tu velmi přísné."

"To je v pořádku."

Detektiv Castello byl velitel Alphiolské bezpečnostní služby. Bylo mu třiatřicet, byl hubený, měl kudrnaté sírově žluté vlasy, bledou pleť a vůbec vypadal docela neškodně. Dokud jste se mu nepodívali do očí. Z jejich jasně modré duhovky byl vidět jen úzký kroužek, většinu prostoru zabíraly široké zorničky, které nebyly černé, nýbrž zbarvené lehce do červena. Byly to umělé oči a podle toho, co komisař Kenth slyšel, s takovýma očima jste mohli vidět i změny v tepu člověka, či rozeznávat intenzitu činnosti jeho potních žláz.

"Děkuji vám, že jste přijel tak rychle," pokračoval Castello. "Za normálních okolností bychom Evropskou policii jistě neobtěžovali, máme ve zvyku řešit si všechny přestupky sami, podle zdejších zákonů, ale v případě takto brutálního zločinu...," odmlčel se.

"Asi tu nemáte vraždy na denním pořádku," nadhodil Kenth.

"Jistěže ne. Nevím, kolik toho o Alphiolu víte, ale na celé planetě žije jenom dvě stě tisíc obyvatel. Jsme tu vlastně jen jedno město - zaměstnanci továrny s rodinami. Zdejší život trochu připomíná maloměstský styl, jestli mi rozumíte."

"Prostě jedna velká rodina," pokývl hlavou komisař.

"Zkrátka, hned mi bylo jasné, a pan Bradley-Weigh se mnou ihned souhlasil, že na tohle sami nestačíme."

"Pan Albert Bradley-Weigh," ujal se slova Lavois, "má velký zájem, aby se celá záležitost vyřídila co nejrychleji. Až dopadnete pachatele, bude předán soudu na Kiretu, aby se předešlo jakýmkoli spekulacím ohledně zaujatosti. Jak řekl detektiv Castello, na takové případy tu nejsme zvyklí."

"Ten pan Bradley-Weigh, to je zdejší guvernér?" zeptal se komisař.

"Ne," odvětil Lavois poněkud rozpačitě, "Alphiol vlastně technicky není obydlená planeta, jen těleso s průmyslovou zónou. Pan Bradley-Weigh je majitel továrny. Jak už jsem naznačil, veškerý zdejší průmysl tvoří právě těžba a zpracování rutillia."

Modul pomalu přistával na vlhké betonové ploše letiště. Venku slabě pršelo, drobné kapky ulpívaly na okénkách a světla nočního města se v nich rozplývala v modré a oranžové stružky.

Alesso Kenth pohlédl na displej lokálního času na svých hodinkách - nastavily se automaticky podle televizního vysílače. Bylo 5:23 ráno. Den na Alphiolu trval 26 hodin, 17 minut a 54 sekund, každá hodina byla tedy téměř o 6 minut delší. Takže zatímco v Londýně bylo půl jedné odpoledne 18. března, alphiolský kalendář ukazoval teprve 17. března ráno. Každý měsíc tu trval 28 dní, prosinec jen 25 - to proto, aby se nerozcházel letopočet. Nebylo to ještě tak špatné, mnohé planety na tom byly podstatně hůř.

Vešel celník a oznámil, že cestující mohou vystoupit.

"Děkuji vám za doprovod, pane Lavoisi," řekl komisař, "teď bych si rád s detektivem Castellem prohlédl místo činu."

Lavois se zatvářil ukřivděně.

"Ale pan Bradley-Weigh si přeje být o všem informován," namítl.

"Pak mu vyřiďte, že ho rád budu osobně o všem informovat."

Město se teprve probouzelo. Ulice byly pusté, silnice se vlhce leskla ve světlech pouličních lamp, kolem nichž se třpytily závoje kapiček vody. Už nepršelo, jen lehce mrholilo.

Detektiv Castello seděl za volantem a upíral černorudé oči před sebe na ubíhající vozovku.

"Kdy se to vlastně stalo?" zeptal se komisař Kenth. Zatím měl nepříjemný pocit, že o případu neví vůbec nic a nikdo není ochoten mu říct něco bližšího.

"Podle lékaře mezi devátou a jedenáctou předevčírem v noci."

"Kdo našel tělo?"

"No, vlastně já. Lidem z bytu o patro níž začala prosakovat krev stropem. Všimli si toho ráno a hned zavolali policii. My jsme vnikli do bytu v 7:42 a ve 13:00 už odlétal pan Lavois na Zem informovat Europol. Na místě jsme provedli jen běžná šetření - otisky, vlákna, stopy potu, zbytky vlasů a kožních buněk -bez úspěchu."

"Tělo jste nechali, jak bylo?"

"Ano, mysleli jsme, že to bude nejlepší."

"A víte už, kdo to je?"

"Byt měl pronajatý nějaký Franz Gutter, 58 let, svobodný, povoláním obchodní kurýr. Podle všeho je to on," řekl Castello a dodal: "Jsme tady."

Byl to obyčejný pětipatrový činžovní dům s dvaceti jednopokojovými *byty.* Ten, který patřil Franzi Gutterovi, byl ve třetím patře, dveře byly otevřené dokořán a přes jejich prázdný obdélník se táhla trojice žlutých pásek s nápisy: Vstup zakázán - policejní vyšetřování. Detektiv Castello je strhl a pokynul komisaři, aby vstoupil.

Policista, který v bytě hlídal, se rozespale zvedl ze židle a zasalutoval.

Stáli v pokoji tři krát pět metrů, zařízeném skrovně. Byla tu postel, kovový stůl se skleněnou deskou, dvě židle, televize, telefon. Mrtvý ležel na levém boku na podlaze hned vedle stolu, uprostřed obrovské kaluže krve. Levou ruku měl zkroucenou pod sebou, pravou natahoval před sebe, jako by se snažil na něco dosáhnout. Košili měl rozepnutou, zpod ní trčela obnažená žebra a vytékaly plíce. Celý hrudník byl rozevřen jak skořápka ústřice, vyříznuté srdce leželo vedle.

"Tyhle stopy patří vrahovi," ukazoval Castello na šlápoty v krvi, "ty druhé udělal doktor, když ho prohlížel. Snažili jsme se tu toho porušit co nejméně..."

"Zavolejte hned na prosekturu, ať tělo odvezou a připraví pitvu," poručil komisař. "Měli jste to udělat hned, co já tady asi

tak můžu zjistit?"

Castello nic nenamítal, jen kývl na policistu, aby splnil rozkaz.

"Koho jste už vyslýchali?"

"Všechny nájemníky, ale k ničemu to nebylo. Nikdo nic neslyšel, ničeho si nevšiml, Guttera nikdo blíž neznal a ani neviděl, že by ho někdo navštěvoval. Zkrátka nic."

Komisař Kenth si zamyšleně prohlížel tělo.

"To mi řekněte, kdo mohl něco takového udělat. Tohle přece není práce maniaka."

"Víte, asi jsem neřekl to nejdůležitější," pronesl Castello.

Kenth se na něj zpytavě podíval.

"Podle lékařských záznamů měl Franz Gutter kardiostimulátor. Ten jsme ale nikde nenašli."

Komisař stočil pohled zpátky k zohavenému tělu.

"Chcete říct, že šlo o loupežné přepadení?"

"To si nemyslím."

"Takové zařízení přece není nic levného."

"Čtyři sta padesát ECU."

Komisař s údivem pohlédl detektivovi do chladných očí.

"Na Alphiolu," dodal Castello. "Na Zemi kolem dvaceti tisíc. Chápejte, komisaři, tady jsme přímo u zdroje."

"Aha, tak proto ta zevrubná celní prohlídka."

"Ovšem, clo je hodně vysoké. Kdybyste si přivezl nějakou elektroniku, musela by být zaevidována."

"Chápu," pokýval hlavou komisař.

Během následující půlhodiny bylo tělo odvezeno do márnice a byl povolán doktor Martock, lékař, který mrtvého už jednou prohlížel.

"Kromě zranění na hrudi nejsou na těle znatelné žádné další stopy násilí," oznámil komisaři hned na začátku. "Abych se přiznal, nevím jistě, co bylo příčinou smrti. Srdce ani plíce nebyly porušeny, nenašel jsem žádné zranění, které by mohlo znamenat okamžitou smrt."

"Srdce přece bylo vyříznuto," namítl komisař.

"To ano, ale napřed musela *být* rozpůlena prsní kost, žebra vypáčena od sebe a oddělena plicní křídla. Těžko by při tom ten muž jen klidně ležel, nemyslíte? Předpokládal jsem, že v krvi najdu stopy jedu nebo anestetika, ale nebylo tam nic."

Komisař chvíli mlčky přemýšlel.

"Co bylo podle vás vražednou zbraní, doktore?"

"Tkáně byly odděleny ostrým nožem, ale kost

byla rozříznuta něčím jiným. Možná laserem, ale spíš bych tipoval ultrazvuk. Celé to bylo provedeno velmi pečlivě a promyšleně."

"Myslíte, že vrah měl lékařské vzdělám?" zeptal se Castello.

"Pravděpodobně, ale rozhodně měl silné nervy. Nějaký čas mu to jistě zabralo a dokážete si představit, že to nebyla příjemná práce."

"Jak si vysvětlujete tu nataženou paži?" nadhodil Kenth zamyšleně.

Doktor pokrčil rameny.

"V první chvíli mě napadlo," pokračoval komisař, "že sahá po telefonu. Nic jiného, po čem by se mohl natahovat, tam nebylo. Obrazovka byla odklopená, ale to někteří lidé nechávají."

"Taky jsem si toho všiml," řekl Castello. "Můj první dojem byl asi tento: Gutter vpustí vraha dovnitř, jdou do pokoje a tam ho vrah

bodne do prsou. Gutter padá na zem, z posledních sil se plazí k telefonu, ale umírá. Vrah ho převalí na bok a udělá mu tu díru do hrudníku. Jenomže kdyby se plazil po zemi, musela by za ním zůstat krvavá stopa."

"Stejně raději prověřte všechny telefonní hovory," uzavřel komisař.

"Už se na tom pracuje."

V lesklých oknech pětice administrativních budov továrny se zrcadlila ohnivá záře vycházejícího slunce. Komisaři Kenthovi to připomínalo plameny, šlehající z prázdných oken vysokých kovových konstrukcí.

Město už se stačilo probudit, chodníky byly plné lidí, silnice zase aut a vznášedel, všude panoval běžný městský ruch. Alphiolcity však bylo něčím jiné než ostatní města. Komisař Kenth se rozhlížel a snažil se přijít na to, co mu tady nesedí.

Tak předně, nebyly tu žádné reklamy. Už v noci mezi jemnou mlžnou září pouličních svítilen postrádal barevné blikání neonů. Město bylo mladé, první kolonisté na Alphiol přišli před necelými padesáti lety, všechny budovy byly moderní, nezasažené jakýmkoliv starším slohem. Žádná historie, žádná tradice, žádné vzpomínky.

A přesto mu atmosféra čímsi připomínala starobylé ulice některých evropských měst, které pamatovaly ještě středověk. Jako by sama planeta měla svou vlastní, hluboko vyrytou historii a člověk se svými vznášedly a mrakodrapy byl jen narušitel.

Zaplašil ty představy a zamířil k budově označené velkým D, kde měl kancelář Franz Gutter. Jakmile vstoupil do haly, přiběhla k němu krásná černovláska.

"Vy jste komisař Kenth, viďte?"

"A vás posílá pan Bradley-Weigh, abyste mi dělala společnost," opáčil Kenth.

"Ano, já jsem..."

"Zdá se, že pan Lavois nevyhověl," ušklíbl se komisař.

"Teď vám nerozumím. Řekli mi, že si přejete mluvit s někým, kdo pracoval s Franzem Gutterem."

"A vy jste s ním pracovala, slečno..."

"Valettová, Laila Valettová. Ano, měli jsme společnou kancelář."

"Víte už, co se mu stalo?"

"Takové zprávy se šíří rychle."

Komisař Kenth si dívku znovu prohlédl. Nemohlo jí být moc přes dvacet, měla roztomile špičatou bradu a výrazné lícní kosti. Vlasy měla krátké, černě lesklé s nádechem do fialová. V jejím pohledu se mísila nejistota s mladickým sebevědomím.

"Slečno Valettová, chtěl bych si s vámi promluvit o vaší práci."

"Ráda vám pomůžu, jak budu moci," odpověděla horlivě. Pak na něj zpytavě pohlédla a Kenth měl dojem, že se jí v černých očích nachově zalesklo. "Už jste snídal, pane komisaři?"

Komisař Kenth si chvíli rekapituloval své rozhozené biorytmy.

"Ano, ještě na Zemi. Před šesti hodinami."

"V tom případě vás zvu na oběd," rozhodla Laila.

Seděli u malého stolku v kavárně ve francouzském stylu. Číšník jim přinesl pikantní obloženou mísu a teplé zázvorové rohlíky. Slečna Valettová trvala na tom, že komisař musí ochutnat něco ze zdejší kuchyně.

"Nadívaná rajčata mají jen jednu nevýhodu," prohlásila Laila

s jednou ze zmíněných pokroutek mezi palcem a ukazováčkem, "musíte si je strčit do úst celá, pokud se nechcete pobryndat."

A hned to také předvedla.

Komisař zkusil jakousi růžovou paštiku s kousky lanýžů a pažitkou. Chutnala výborně.

Váhal, jak by měl začít rozhovor. Z jejího bezprostředního chování byl trochu na rozpacích.

"Takže vy pracujete jako obchodní kurýr, stejně jako pan Gutter."

Laila přikývla s plnou pusou.

"A co takové povolání obnáší?" pokračoval komisař.

"Řídíme zásilky zboží, určené k exportu. Na cestě od balírny až k zákazníkovi jsme za všechno zodpovědní my."

"Co je to za zboží?"

"Produkty továrny. Slovo továrna postihuje veškerý zdejší průmysl, od těžby surového rutillia až po vlastní výrobu. Vyvážíme pouze hotové výrobky, všechno rutillium se zpracovává přímo tady. Jsou to hlavně medimplantáty - umělé orgány a tak, dále také kvalitní paměťové čipy. Jeden centimetr velký čip z rutillia má kapacitu 20 terabytů."

"Kolik by takový čip stál?"

"Výroba jednoho přijde na 319,26 ECU, odběratel venku za něj zaplatí čtyři tisíce a prodá ho za pět."

"Ale kdybych si ho koupil tady?"

"Zaplatil byste 200 ECU. Ale to bych vám nedoporučovala, clo by přišlo na dalších sedm tisíc. Když ještě připočtete letenku, moc se to nevyplatí. S tímhle opatrně," dodala s úsměvem.

Komisař si právě mazal na rohlík neškodně vyhlížející bílou pěnu. Ukázalo se, že obsahuje hlavně česnek, chilli a sekané oříšky.

"Slyšel jsem," pokračoval rychle, "že povolání kurýra vyžaduje určité předpoklady. Nechci se vás dotknout, ale při vašem mládí..."

"Ano, člověk musí projít speciálními testy. Jenomže nezjišťují se ani tak schopnosti, ale především loajálnost. Pan Bradley-Weigh si hlídá, koho pošle se svým zbožím do světa. Asi jste už pochopil, že je to on, kdo vládne této planetě. Má pod palcem všechno a každého a vydělává tolik, že si to netroufám ani odhadnout."

Kenth zkusil jedno nadívané rajče. Chutnalo nasládle a uvnitř byla mandle.

"Nezdá se mi, že by vaše slova zrovna přetékala loajálností," řekl.

"Nemluvila jsem také o oddanosti šéfovi, ale planetě. Spousta lidí to tu nenávidí, kdyby mohli, všechno by tu nechali a vypadli by odtud."

"Co jim v tom brání?"

Laila na něj zpříma pohlédla a její oči opět, tentokrát zcela zjevně, zaplály červení.

"Vy jste to nepochopil? Kdo by chtěl opustit planetu, musel by zaplatit clo sám za sebe, za každý kousíček rutillia ve svém těle. Mnohdy jsou to ohromné částky. Na obchodní kurýry se clo přirozeně nevztahuje. Věřte mi, hodně lidí, jakmile by se dostali ven, by se už nikdy nevrátili."

"Vy ne?"

"Já se tu narodila. Nemohla bych žít někde jinde, mám to tu příliš ráda. V celém vesmíru není krásnější planeta než Alphiol."

Komisař se shovívavě usmál.

"Nevěříte? Přesvědčím vás."

Alesso Kenth se ptal sám sebe, proč to vlastně dělá. Proč nastoupil do služebního vznášedla slečny Valettové a nechal se odvézt kamsi za město, místo aby šli do kanceláře Franze Guttera a prohlédli jeho papíry, jak měl původně v úmyslu. Proč tu teď sedí vedle půvabné mladé dívky a sleduje ubíhající krajinu pod sebou. Snad proto, že chtěl zjistit, co se skrývá za bezprostředním rozpustilým úsměvem Laily Valettové a za jejíma hřejivýma očima, v nichž občas probleskuje téměř tíživá melancholie.

"Už tam budeme," oznámila.

Vozidlo přistálo na kamenité rovince, hned vedle plotu, ohraničujícího důlní prostor. Vystoupili. Na tvářích ucítili svěží a chladný ranní vzduch.

Laila vzala komisaře za ruku. "Pojďte tudy." Smála se jak dítě.

Vystoupili na kopec. Před nimi se otevřelo údolí a za ním další kopec s částečně odkrytou povrchovou vrstvou hlíny a porostu, s jedním koncem vykousnutým těžebními stroji. Kopec vypadal jako ze skla, ale ne docela, paprsky slunce, visícího nízko nad obzorem, se v průsvitné mase lámaly nejrůznějšími směry a někde se i rozkládaly na jasnou duhu. Stovky takových duhových proužků se třpytily ve vrypech zanechaných těžbou, když jste se jen trochu pohnuli, celá ta barevná mozaika se úplně proměnila jako ten nejdokonalejší kaleidoskop.

"Už mi věříte? Takových míst jsou tu stovky."

Komisař Kenth hleděl do třpytícího se údolí a už rozuměl jejímu dychtivému nadšení. Hořela touhou ukázat cizinci, že její domov není jen šedivé město plné laciných paneláků.

"Opravdu je to velmi... působivé," přisvědčil. "Divím se, že tu nemáte víc turistů."

"Přesně to proklamuje naše hnutí."

"Jaké hnutí?"

"Organizace Záře Alphiolu. Jsme lidé, kterým záleží na osudu planety a snažíme se přesvědčit i ostatní, že Alphiol může být místo, kde je radost žít. Většina lidí to ale nechce slyšet. A víte proč?"

Komisař Kenth jen pokrčil rameny.

"Je to pocit nesvobody. Lidem vadí jejich implantáty, ale přesto se jich nedovedou vzdát. Jsou levné, snadno dostupné, a jakmile je jednou máte, rychle si zvyknete. Bez nich tu sotva získáte nějakou práci.

Kdybych se narodila jinde, už bych byla asi mrtvá. Neměla jsem vyvinutou pravou plíci. Takhle mám umělou, což je luxus, který si venku může dovolit málokdo. Jenomže tohle lidé nevidí, vidí jen svou omezenou svobodu, a proto to tu nenávidí. To je práce pana Bradley-Weigha."

"Přesto pro něj pracujete."

Pokrčila rameny. "Každý pro něj pracuje."

"Pravda, zapomněl jsem."

Kancelář Alberta Bradley-Weigha se nacházela v nejvyšším patře nejvyšší budovy ve městě. Cesta k ní vedla přes obrovské mramorové schodiště s mosazným zábradlím, dlouhou chodbu a několik předpokojů. Uvnitř byla celá vyložena jasanovým dřevem,

vonělo to tam po citrónech a nenašli byste místo, kam stočit zrak, aniž byste v zorném poli neměli nějakou hodně velkou zelenou rostlinu. Alesso Kenth si tam připadal trochu jako v pralese.

Bradley-Weigh byl malý rozložitý muž s brunátnou buldočí tváří a lesklou pleší. Seděl za stolem z jasanového dřeva a tvářil se ustaraně.

"Jsem vám vděčný, komisaři, že jste přijel."

"Byla to moje povinnost," odpověděl Kenth.

"Byl bych rád, kdyby se to celé vyřídilo co nejdříve," pokračoval Bradley-Weigh.

"To už mi bylo řečeno. Jistě však chápete, že vyšetřit vraždu nemusí být záležitost pouhých několika hodin."

"Ovšem, to chápu. Máte už nějaké podezření?"

Komisař Kenth zavrtěl hlavou.

"Nemáme žádné svědky," řekl, "nemáme motiv, ani vražednou zbraň, ani žádnou stopu. Kromě otisku boty - běžná značka, běžná velikost. Je to velmi komplikovaný případ, pane Bradley-Weighu."

"Ovšem, proto jsme také hned informovali Europol. Kdybych vám mohl s čímkoli pomoci, bez váhání se na mě obraťte."

"Budu si to pamatovat," řekl komisař. Pak dodal: "Podle toho, co mi poslal celní úřad, jsem jediným návštěvníkem za poslední dva týdny. Pokud vím, tyto záznamy tu máte přesné. Takže to musel *být* někdo zdejší."

Bradley-Weigh přisvědčil.

"Řekněte mi," pokračoval Kenth, "máte tu vždycky tak málo návštěvníků?"

"Ano, to je úplně normální. Obvykle tu nemáme žádná volná pracovní místa a všechny obchodní záležitosti si raději vyřizujeme na neutrální půdě. Není tedy důvod, proč by sem měl někdo létat."

"A co turistický ruch?"

"Jsme průmyslová planeta, žádný zábavní park."

Komisař chvíli mlčky hleděl na obtloustlou postavu na druhé straně stolu.

"Byl jste někdy na Ralniccolu, pane Bradley-Weighu?"

"Ne. Na takové věci já nemám čas."

"Ale slyšel jste o něm, viďte? A přitom ještě před dvaceti lety to byla prakticky neznámá planeta, samá džungle, jedna malá kolonie a nepříliš prosperující safari. Dnes je to jedna z nejvyhledávanějších turistických oblastí a z kolonistů jsou milionáři. To všechno jen proto, že se tam nacházely lagonity. Svého času to byly vůbec nejdražší drahokamy a planeta tenkrát úžasně zbohatla."

"Nechápu, jak to souvisí s naším případem," namítl Bradley-Weigh.

"Ne, to nesouvisí," odvětil Kenth chladně.

Ředitel se zdál být poněkud dotčen.

"Nevím, na co narážíte, ale ujišťuji vás, že daňové výkazy naší společnosti jsou v naprostém pořádku."

"To jsem neměl na mysli. Spíš mě *zaráží,* že na planetě s takovým množstvím přírodního bohatství je jedno město a nic víc. Možná by stačilo trochu uvolnit celní zákony a obchodní podmínky a Alphiol by se mohl začít rozvíjet."

Bradley-Weigh si začal rozčileně prolamovat klouby prstů.

"Teď mluvíte jako ti aktivisté, jak se jmenují... to je jedno. Jejich požadavky a petice máme na stole denně. To, co jsme tady

vytvořili, je jemná obchodní síť, dokonale vyvážená. Udržet ji v chodu není snadné a každý zásah by mohl být katastrofální. Ale jakmile něco funguje, vždycky se najde někdo, kdo by to chtěl zbořit."

Bradley-Weigh mluvil poněkud hlasitěji, než se komisaři zamlouvalo. Kdo si vlastně myslí, že je, napadlo Kentha.

Bradley-Weigh zachytil jeho pohled a rychle přešel do smířlivého tónu.

"Samozřejmě se neuzavíráme ekologickým a humanitárním organizacím. Například umělé srdeční chlopně. Ty prodáváme zcela bez rabatu, každý rok tak zachraňujeme tisíce životů."

"Jak chvályhodné," řekl Kenth spíš pro sebe.

"Jestli je to vše, nebudu vás už déle zdržovat," pronesl ředitel tónem, jakým by propouštěl svého nejnižšího úředníčka.

Komisař chtěl nejprve odseknout něco jízlivého, ale pak nad tím v duchu mávl rukou a zvedl se k odchodu. Jen ve dveřích se ještě zastavil a řekl před rameno: "Víte, co na mě udělalo největší dojem? Váš plurál majestatikus."

Pak bez dalšího opustil kancelář.

Místnost určená k výslechům na zdejší policejní stanici byla malá a tmavá. Uprostřed stál obyčejný dřevěný stůl, na něm popelník, lampa a mikrofon. V kruhovém otvoru ve stropě se pomalu otáčel velký ventilátor, jehož výkon stačil právě tak na to, aby pozvolna pohyboval šedobílými cáry cigaretového kouře. Stěny byly holé, jen jednu z nich zdobilo veliké zrcadlo, přirozeně polopropustné.

Komisař Alesso Kenth seděl u stolu a ledabyle potahoval z cigarety. Muž naproti němu se jmenoval Greg Finny. Byl to středně vysoký padesátník, měl široká ramena a bříško, vlasy rovné a řídké, evidentně přibarvované na tmavohnědo. Seděl zpříma a snažil se odpovídat úslužně a věcně.

Otázky kladl komisař, detektiv Castello stál u dveří, mlčel a jen se díval. Finny jedinkrát stočil zrak jeho směrem, ale rychle se zas vrátil k tváři komisaře Kentha. Upřený pohled detektiva Castella se nedal dlouho vydržet.

"Kdy jste říkal, že jste se toho dne vrátil z práce?"

"V 17:30."

"Ano, to souhlasí. Franz Gutter vám volal..."

"Ve 20:53. To je údaj z mého záznamníku, bohužel ten hovor už jsem smazal. Ale ten čas si jistě můžete ověřit."

"Kde vlastně pracujete, pane Finny?"

"V dole 12-H, jako vedoucí kontroly třídicí linky. Tam se třídí vytěžená surovina podle kvality."

"Aha."

Komisař se chvilku probíral svými poznámkami.

"O čem jste spolu mluvili?"

"To už jsem přece řekl."

Komisař nic nenamítal, jen čekal.

"Volal mi kvůli zítřejšímu obědu. Obvykle spolu v úterý chodíme na oběd, ale tentokrát mu do toho něco přišlo. Neříkal co a já se neptal."

"Často vám volá takhle pozdě?"

"Někdy ano. Ví, že chodím spát pozdě, dívám se na televizi."

"Nezdálo se vám na něm něco divného?"

"Ne," pokrčil rameny Finny.

"Neříkal, že někoho čeká?"

Tak to šlo pořád dál. Nakonec komisaři nezbylo, než poděkovat Gregu Finnymu za spolupráci a poslat ho domů.

"Tak co si o tom myslíte?" zeptal se pak detektiva.

"Hm, já nevím. Neviděl jsem žádnou nervozitu ani stres."

"Takže mluvil pravdu?"

Detektiv Castello si nerozhodně mnul bradu.

"No, nevím to jistě. U výslechu je přece trochu nervózní každý."

"Myslíte, že úmyslně přemáhal stres?"

"Hledáme přece člověka s pevnými nervy," nadhodil Castello.

"Každopádně ho prověřte," uzavřel komisař.

Druhý den se komisař probudil už ve 3:20. Ležel na posteli, díval se na křivý strop hotelového pokoje a přemýšlel. Ovšemže to všechno dává nějaký smysl, říkal si, jenom to chce najít správný úhel pohledu. Existuje důvod, proč na Alphiolu, kde se elektronika prodává stokrát levněji než jinde, někdo vyřízl člověku z těla kardiostimulátor. Navíc takovému bezvýznamnému úředníkovi, který neměl peníze, rodinu, nepřátele a vlastně ani přátele.

Měl jen jedinou věc, jíž mu někdo mohl záviděť - měl svobodu. Mohl opustit tenhle kyberráj, kde má každý druhý umělé sítnice a přídavnou paměť a bůhví co všechno ještě. Že by mu tohle ten pan Někdo tolik záviděl, tolik ho proto nenáviděl, že by se rozhodl pro rozsudek typu: když chceš volnost, vrať to, co ti dal Alphiol?

Podobné, ještě mnohem divočejší úvahy se komisaři honily hlavou. Nakonec vstal, oblékl se a vyrazil k administrativní budově D, aby dokončil prohlídku obchodních záznamů mrtvého. Byla toho pěkná spousta a nezdálo se, že by to mělo nějaký smysl, ale nevěděl, co jiného by mohl dělat.

Na místo dorazil v 5:47. Půl hodiny po něm přišla Laila Valettová.

"Dobré ráno, pane komisaři. Jak pokračuje vyšetřování?"

"Abych byl upřímný, nijak zvlášť," povzdechl si Kenth.

"Alespoň vás neodvolají dřív, než se vrátím," usmála se dívka.

"Služební cesta?"

"To víte, bez pana Guttera se nám to tu trochu zkomplikovalo. Ale je to jen rutinní export, vrátím se ještě dnes večer."

V té chvíli se rozletěly dveře a do kanceláře vpadl vysoký mladík s ohromnou hřívou bílých vlasů.

"Lailo, něco bych potřeboval," zarazil se, když spatřil komisaře.

"Á, Luku! Pane komisaři, dovolte, abych vám představila duchovního otce Záře Alphiolu Luka van Rieha. To je komisař Kenth, vyšetřuje vraždu Franze Guttera."

Podali si ruce. Luke van Rieh zřejmě nebyl o moc starší než Laila. S jemnými vlasy, zformovanými statickou elektřinou do účesu připomínajícího svatozář, s náušnicemi a krémovým hedvábným oblekem vypadal možná trochu zženštile, ale stisk měl pevný a hlas jasný a rozhodný jako někdo, kdo mluví často a rád.

"Je mi ctí, pane komisaři," pronesl zdvořile.

"Komisař Kenth se velmi zajímá o naše hnutí," řekla Laila s trošku poťouchlým úsměvem.

Kenth cítil, co se od něj očekává.

"Ano, vaše planeta mě zaujala a některé myšlenky vaší organizace jsou hodné zamyšlení." Zaváhal. Neznal vlastně přesný program Záře Alphiolu, mohl se jen domýšlet. "Takže vy jste ten, kdo Záři vede?" zeptal se.

"Ano," odpověděl van Rieh. "Pokud vás zaráží mé mládí, pak věžte, že všichni naši členové jsou zdejší rodáci. První dítě se na Alphiolu narodilo asi před třiceti lety. Máme velmi slabou podporu jak zdejší starší generace, tak lidí zvenku."

"Jste jistě budoucnost planety," pousmál se Kenth.

"Přesně moje slova, pane komisaři," rozzářil se Luke. "Abych dokázal, že jsem pravý aktivista, nosím vždy s sebou nějaké letáky a příležitostně je rozhazuji."

Otevřel aktovku a vytáhl složku plnou listů, namnožených na nepříliš kvalitní kopírce. Každý měl v záhlaví velký duhový nápis ZÁŘE ALPHIOLU a pod ním text s informacemi o cílech, zájmech a aktivitách hnutí, co vše dobrého v budoucnu hodlá přinést a jak pomůžete planetě, když se také zapojíte.

Tohle dokázal komisař odhadnout při prvním pohledu. Přesto složku od Luka van Rieha přijal.

"Budu vám neskonale zavázán, když si přečtete naše prohlášení."

"Kdybyste je mohl někomu předat na Zemi," přidala se Laila, "hrozně byste nám pomohl. Určitě se u vás najde někdo, kdo by nás podpořil. My sami nemáme možnost dát o sobě vědět."

"Udělám, co budu moci," slíbil Kenth.

"Ani nevíte, co to pro nás znamená," řekl van Rieh s překotnou vděčností v hlase. "Teď vás však, ač nerad, musím požádat, abyste nás omluvil. Laila za chvíli odlétá a já s ní musím ještě jednu důležitou věc probrat."

"Nenechte se rušit," usmál se komisař, který tušil, co to asi může být.

Laila Valettová se s ním rozloučila úsměvem, a pak oba vyšli na chodbu. Alesso Kenth se vrátil ke své práci.

Uběhly necelé dvě hodiny a pak zazvonil telefon. Na obrazovce se objevila tvář detektiva Castella.

"Zdravím vás, komisaři. Volal jsem vám do hotelu a tam mi řekli, že jste tady."

"Tak co máte?"

"Ještě včera večer jsem poslal svého člověka na Zem pro materiály o Gregu Finnym. Vrátil se spojem před deseti minutami a hádejte, co přinesl."

"Asi se nechám poddat."

"Náš pan Finny má za sebou studium medicíny. Dva roky pracoval jako ošetřující lékař v jednom nóbl sanatoriu, kde se pacienti zotavují po plastických operacích. Pak ho vyhodili."

"Myslíte, že by to mohl být náš muž?" nadhodil komisař.

Detektiv pokrčil rameny. "Rozhodně nám to stačí k domovní prohlídce."

"Ale?" podivil se komisař. "Vy se tu s tím tedy moc nepáráte."

"Myslel jsem, že byste u toho chtěl být."

"Hned tam jedu."

Alphiolské slunce stálo vysoko nad obzorem, hra barev na obnažené vrstvě rutilliové skály už nebyla tak výrazná jako při osvícení paprsky brzkého jitra, ale stále to byl hezký pohled.

Ústí dolu číslo 12-H zelo na úpatí jednoho duhového kopce. Jak se komisař dozvěděl, šachty se hloubily proto, že rutillium z větších hloubek bylo kvalitnější než to u povrchu.

Komisař Kenth, detektiv Castello a dva uniformovaní policisté vstoupili do budovy sousedící s dolem. Uvnitř byla jediná hala se spoustou strojů, běžících pásů a velkým mostovým jeřábem u stropu.

Přispěchal muž v červených montérkách a s oranžovou přilbou na hlavě a zeptal se detektiva, jehož zřejmě alespoň od vidění znal, co si přejí.

"Kde najdeme Grega Finnyho?" křičel Castello, aby přehlušil hučení strojů.

"Myslím, že akorát přišel," odpověděl muž. "Bude támhle, u čtvrté linky," ukázal dozadu.

Finny stál u několika pásů s kousky rutillia. Měl bílý plášť, oranžovou přilbu, držel desky s papíry a občas do nich něco zapisoval. Policistů si všiml, až když přistoupili k němu.

"Gregu Finny," oslovil ho Castello, "zatýkám vás pro důvodné podezření z vraždy Franze Guttera."

Finny se pomalu otočil s klidným výrazem ve tváři. Pak se prudce vymrštil, přeskočil běžící pás a dal se na útěk halou. Policisté vyrazili za ním. Všude okolo zvedali hlavy od práce dělníci v oranžových přilbách a s nechápavými *výrazy* sledovali, co se děje.

Detektiv Castello vytáhl pistoli. "Stůjte!" zakřičel a vystřelil dvakrát do vzduchu. I přes lomoz strojů se výstřely mohutně rozlehly halou. Finny se zastavil a pomalu zvedl ruce nad hlavu. Policisté v uniformách k němu přistoupili a chytili ho každý pod jednou paží. Castello schoval pistoli a vytáhl pouta.

Šedobílý cigaretový kouř se vznášel ke stropu a velký ventilátor ho trhal na cáry. Světlo lampy se opíralo Gregu Finnymu do obličeje, zbytek místnosti tonul ve tmě. Komisař Kenth potáhl z cigarety.

"Proč jste utíkal?"

Finny mlčel. Od zatčení nepromluvil.

Komisař položil na stůl igelitový sáček s průhledným pokrouceným plastikovým kolečkem.

"Víte, co je tohle?"

Finny na předmět pohlédl, ale neřekl nic.

"To je umělá srdeční chlopeň. Našli jsme jich ve vašem bytě třicet šest. K čemu jste je potřeboval?"

"Také jsme tam našli pytel s vašimi šaty a párem bot, celých od krve," přidal se Castello, "a chirurgické nástroje, ultrazvukový skalpel, na všem byly stopy krve. Také kousky surového rutillia bez sériového čísla. A potom tohle," dodal a položil na stůl další sáček. Tentokrát v něm byla ocelová dóza tvaru i velikosti kachního vejce.

"Víte, co to je?"

Žádná odpověď.

"Vy máte lékařské vzdělání, viďte," pokračoval komisař, "víte toho celkem dost o chirurgii. Dokázal byste takovouhle schránku voperovat člověku do hrudníku?"

Finny stále mlčel.

V kapse detektiva Castella zapípal telefon. Přiložil si ho k uchu a mlčky poslouchal.

"Kolik se venku, platí za gram rutillia?" zeptal se komisař. "Určitě dost. Jenomže jak pronést rutillium přes celnici, aby ho detektor nezachytil? Jednoduše -místo kardiostimulátoru. To byl váš nápad?"

Castello vrátil telefon do kapsy, napsal něco na kousek papíru a podal ho komisaři. Stálo tam: *Krev na šatech patří Gutterovi, ale ta na nástrojích ne.*

"Gutter vyvážel surové rutillium," řekl detektiv, zatímco si komisař četl vzkaz, "a zpátky vozil srdeční chlopně, které se venku

dají sehnat lacino. Kolik jste vydělali na jedné cestě?"

Finny vůbec nereagoval, jen zíral před sebe.

"Tak já vám tedy povím, co se stalo," řekl komisař Kenth, "Gutter zkolaboval. Prostě mu odešlo srdce, nenosil kardiostimulátor pro nic za nic. Z posledních sil vám volal a vy, místo abyste zavolal sanitku, jste prostě přijel a odstranil důkazy, je to tak?"

"Nepotřebujeme vaše přiznání, máme toho na vás dost. Chceme slyšet jména, někdo s vámi přece musel venku spolupracovat. Přece nechcete vzít celou vinu na sebe?"

Greg Finny mlčel.

V 19:40 seděl Alesso Kenth v letištním baru a popíjel suchý džinfiz. Tak z případu brutální vraždy se nakonec vyklubalo krácení daní a možná neposkytnutí pomoci. Vraždu Finnymu nikdo nedokáže, i doktor Martock se přiklonil k názoru, že příčinou smrti bylo selhání srdce.

Práce na Alphiolu pro komisaře končila. *Zítra* dorazí státní žalobce, Kenth mu předá materiály a vyrazí za lepší prací. Teď čekal na návrat! slečny Valettové, aby se s ní rozloučil.

Modul právě přistál. Vystoupila pouze *Laila* a pomalým krokem šla k letištní hale. Kenth jí| vyrazil naproti.

"Vítám vás doma," řekl.

Slabě se usmála. Vypadala velmi unaveně! a kráčela nejistě.

"Pozvete mě na skleničku?"

Komisař jí nabídl rámě a zamířili k baru. Usedla ztěžka na stoličku a objednala si čistou whisky. Pak si vyhrnula rukáv a odhalila trojici fialových skvrn na vnitřní straně předloktí. Přiložila si na kůži vedle nich injektor. Ruka sel jí třásla.

"Co je to?" zeptal se komisař překvapeně.

"Nic," řekla bezvýrazně a vrátila injektor do kabelky. Uprostřed nové skvrnky se objevila kapka krve.

Když před ni barman postavil sklenku, vrhla S se po ní a vypila ji do dna. Hned gestem požádala o další.

"Když budete takhle míchat endorfin s alkoholem, brzy to s vámi sekne."

"Do toho vám nic není," utrhla se.

Vzal ji za rameno a obrátil k sobě.

"Co se stalo?"

Vytrhla se mu. Obrátila do sebe další whisky a seskočila ze stoličky.

"Dejte mi pokoj!" vykřikla a vyrazila k východu.

Komisař šel za ní, ale Laila nastoupila do taxíku, přibouchla mu dveře před nosem a odjela. Nezbylo mu tedy, než zaplatit a vrátit se do hotelu.

Bylo páteční ráno 19. března 2342, 4:15
alphiolského času. Komisaře Kentha probudilo
zvonění telefonu. Byl to detektiv Castello.

"Komisaři, myslím, že byste měl hned přijet." Byl to tón jeho hlasu, co Kentha dokonale probudilo. Věcný a vyrovnaný tón, hlas, o nějž se můžete opřít, když se vám podlomí kolena. Tento tón si časem vypěstují lékaři, policisté a také kněz. Komisař Kenth ho znal dobře.

Když o patnáct minut později vstupoval na dámskou toaletu v jedné špinavé hospůdce, věděl už, co tam najde.

Laila Valettová ležela na kachlíčkové podlaze pod zakrváceným

umyvadlem. Z krvavé pukliny mezi ňadry jí visely cáry rozervaných tkání. Oči měla opuchlé a prázdné, zírala do stropu, zmodralé rty byly zkrouceny do nelidského výrazu.

Doktor Martock zvedl zrak od těla a pokýval smutně hlavou.

"Doufám, že tento způsob skonu se tu nestane běžným. Jsem už trochu starý, abych si na tohle zvykal."

"Tentýž pachatel?" zeptal se Kenth.

Doktor zavrtěl hlavou.

"Plíce byla odstraněna odborně, nejspíš už dříve, ale hrudník byl otevřen velmi amatérsky, jakoby ve spěchu."

"Měla umělou plíci," podotkl komisař.

"Ano, to už jsem ověřoval. Ale obávám se, že příčinou smrti byla tentokrát ztráta krve. Našli jsme krev v levé plíci a podle stavu svalů..."

"Chcete říct, že byla ještě živá, když..."

"Podle toho, co vím, nebyla zvyklá na snížený objem plic. Asi upadla do bezvědomí z příčiny nedostatku kyslíku."

Komisař znovu přejel pohledem tělo Laily Valettové. Takže tentokrát to byla vražda, nebo alespoň zabití.

"Našli jste u ní nějaké léky?" zeptal se a hlas se mu sotva znatelně zachvěl.

"Lyphozonin, na snížení bolesti."

Detektiv Castello stál dosud mlčky opodál. Nyní přistoupil ke Kenthovi, hlas stále v onom vyrovnaném tónu.

"Ta krev na Finnyho nástrojích byla její. Zjistili jsme, že chlopně, které jsme u něj našli, byly prodány na Alphiolu. Nikdy neopustily planetu, nejspíš to byla jen vějička pro nás."

Komisař Kenth si vyvolal obraz dívky u baru, která se chvěje bolestí a prokládá utišující léky alkoholem, aby vydržela další nadechnutí. V prsou ji na místě plíce tlačí ocelová dóza a uvnitř... co vlastně?

"Včera jsem s ní ještě mluvil," řekl a zalitoval, že ji nechal odejít. Možná by teď ještě žila.

Na dalším obraze, který vyvstal v komisařově mysli, byl mladík s platinovými vlasy, jak rázně vstupuje do kanceláře se slovy: 'Lailo, něco bych potřeboval.'

"Řekněte mi," oslovil detektiva, "proč by ona něco takového dělala?"

"Vždyť vlastně ani nevíme, co dělala."

"Celou dobu jsme si mysleli, že Gutter pašoval rutillium z planety," pokračoval komisař. "Proč by ho taky někdo pašoval sem?"

"Máte snad nějaký nápad?" nadhodil Castello.

"Nemám, ale myslím, že vím, koho se zeptat."

Hlavní stan organizace Záře Alphiolu sídlil v nízké staré budově. Starých a omšelých budov byla na Alphiolu spousta, nikomu nepatřily, nikdo se nenamáhal s jejich opravou či zbouráním.

Komisař Kenth, detektiv Castello a policista v uniformě vstoupili do kanceláře. Původně to nejspíš byla montážní hala nebo skladiště, nyní většinu prostoru zabíraly bedny a jakési stroje, zakryté igelitovými plachtami. Jen v jednom rohu byl vyklizen malý prostor, obestavěný plechovými skříněmi, polepenými plakáty. Uprostřed této malé kancelářské oázy stál psací stůl s lampou a počítačem, vedle něj rýsovací prkno. Zbytek haly tonul ve tmě a prachu.

Luke van Rieh seděl za stolem a psal něco plnicím perem na list

papíru. Když vešli policisté, tak list dvakrát přeložil, vložil do obálky a dal do kapsy.

Pak vstal, obrátil se k nim čelem a řekl: "Vítám vás, co byste si přáli?"

"Rádi bychom vám položili několik otázek," začal komisař.

"Jsem vám k službám."

"Nejprve vám bohužel musím oznámit, že slečna Valettová byla dnes ráno zavražděna."

"Ne," vydechl Luke, "to nemůže být pravda, já..."

Komisař Kenth si smutně povzdechl. Chlapec před ním se chvěl a vypadal tak sklíčeně, zdálo se, že se už už zhroutí. Něco podobného již zažil mnohokrát. Většina lidí v takové situaci zkrátka nedokáže předstírat. Mohou zapírat, vymýšlet si, lhát, ale jen ti nejotrlejší vydrží tváří v tvář pravdě nedat najevo vinu. Komisař neměl oči detektiva Castella, ale měl léta zkušeností. V této chvíli mu to stačilo.

"Vy jste byl poslední, kdo s ní mluvil před odletem."

"Ano, jen jsme se rozloučili a..."

"Doprovodil jste ji až k lodi?" přidal se detektiv.

"Ano. Vlastně ne... já..."

"Znáte Grega Finnyho?"

"Ne."

"Ale Franze Guttera jste znal, viďte?"

"Ne."

"Chodil jste přece za slečnou Valettovou do kanceláře."

"To ano, párkrát jsem ho tam jistě potkal, ale..."

"Jak víte, že tam pracoval?"

"Já... slyšel jsem o jeho smrti..."

"Od slečny Valettové?"

"Tedy... ano. Ano, od ní."

"Proč jste ji zabil?"

"Já ji nezabil!"

"Ale ano, byla totiž ještě živá, když jste ji řezal. Řekněte, otevřela oči? Promluvila na vás? Prosila vás o pomoc?"

"Ne!"

"Takže jen klidně ležela? Už měla mozek zničený z nedostatku kyslíku, protože jste ji přinutil nechat si vyjmout plíci?"

"Ne! To není..."

"Finny kradl rutillium a prováděl operace. Gutter vám ho pašoval. A vy jste to celé vymyslel a řídil, že? Ale proč musela zemřít Laila? Proč?!"

Luke van Rieh se složil do židle a vzlykal. Už neměl sílu odporovat.

Detektiv Castello vykročil, aby mu nasadil pouta, ale komisař ho zastavil pohledem.

"Chci vědět, co s tím ona měla společného," řekl tvrdě.

Mladík se utišil. Zvedl tvář mokrou od slz a pohlédl mu do očí. Náhle byl jeho pohled zcela vyrovnaný. Takhle se tváří ti, kteří vědí, že prohráli.

"Franz umřel moc brzo," řekl, "chyběl nám ještě poslední dílek skládanky."

"Jaké skládanky?"

Luke se ušklíbl. Přistoupil k nejbližšímu ze strojů a stáhl z něj plachtu. Objevila se kovová krychle o hraně asi metr a půl, nahoře s červeným plechovým kuželem, připomínajícím klaunskou

čepičku. Přední část krytu kužele byla odklopena, uvnitř byla vidět anténa. Nitro krychle bylo plné elektronických součástek a drátů.

"Co je to?" zeptal se komisař.

"Věc, která pana Bradley-Weigha nepotěší," usmál se van Rieh a zálibně krychli pohladil. "Víte," pokračoval, "bylo nemožné vyrobit to zde, potřebovali jsme nestandardní součástky. Tady by nás určitě vyhmátli, museli jsme je udělat venku a přivézt sem."

"A poslední dovezla Laila Valettová?"

"Ano, poslední," přikývl Luke.

"Takže vám bylo úplně jedno, jestli to přežije?"

"Když o tom teď přemýšlím, vlastně ano," přitakal. "Nebylo ani těžké ji přesvědčit, dělala to pro dobro planety."

Při slově 'dobro' se Luke van Rieh mírně pohnul a ledabylým pohybem zapnul jeden z vypínačů na straně krychle.

Halu naplnil odporný zvuk, jako když ucpete hadici sacího čerpadla. Nakrátko byl přerušen dvojitým výkřikem. Seržant v uniformě se zhroutil na podlahu, detektiv Castello stál v předklonu a držel si dlaně na očích. Mezi prsty mu tekla krev.

"Speciální vibrace," prohlásil Luke vyrovnaně. Takhle nemluví jen ti, kteří prohráli, ale i ti, kteří ještě mají eso v rukávu.

"Z rutillia, které není odstíněné, vám udělá kaši," dodal.

Komisař na něj mířil pistolí.

"Okamžitě to vypněte."

Luke van Rieh držel prst nad spínačem.

"Stačí zvýšit výkon a vibrace proniknou lebkou k paměťovému čipu. Oba zemřou. Nenuťte mě k tomu."

Prásk!

Tělo Luka van Rieha se svezlo k zemi, kolem jeho hlavy se rozlila krvavá kaluž. Komisař ho překročil a vypnul stroj. Mobilním telefonem zavolal sanitku.

Pak si ještě na něco vzpomněl, sehnul se k mrtvému a vytáhl mu z kapsy obálku. Byla adresována Albertu Bradley-Weighovi. Jen pro klid duše z ní vytáhl dopis a rozložil ho.

"Jestli jsem si to nemyslel," obrátil se k detektivovi, který se už vzpamatovával, "požaduje milion ECU a volný odchod z planety."

"Tomu říkám aktivista," zachraptěl Castello.

Komisař Alesso Kenth stál na kraji přistávací plochy a využíval zbývajících minut před příletem modulu, aby si naposled prohlédl Alphiolcity. Na letiště ho doprovodil Lavois, s pověřením vyjádřit jménem Bradley-Weigha i celé planety vděčnost za brilantní vyřešení případu.

"Opravdu, Alphiol je vám nesmírně zavázán za váš zásah," drmolil Lavois, "samozřejmě uděláme vše pro to, aby se nic podobného už nemohlo opakovat. Sám nechápu, jak se mohlo stát, že našim inženýrům uniklo něco tak zásadního."

"Myslím, že teď už má pan Bradley-Weigh zase situaci pevně v rukou," podotkl Kenth.

Lavois nepostřehl jízlivost v jeho hlase, horlivě přikyvoval.

"Podívejte, pane Lavoisi," pokračoval komisař, "opravdu by se nedalo něco udělat s tou vaší izolací? Chápete, jak to myslím, většina lidí tu vlastně nemá žádný kontakt s vnějším světem, jsou tady prakticky uvězněni."

"Věřte mi, že pan Bradley-Weigh se od začátku snaží tento problém vyřešit. Bohužel, dokud budou lidé jako Franz Gutter a ti ostatní, nebude to možné. Alphiol je zdrojem přírodního bohatství,

které patří nám všem, nemůžeme si je nechat rozkrást."

Žlutočerný modul pomalu přistával, vibrace antigravitačních motorů otřásaly betonem. Komisař Kenth ještě jednou sklouzl zrakem přes vrcholky nevzhledných šedivých budov města. Najednou už věděl, proč mu to tu tolik připomínalo středověk.

"Uvidíme," řekl si pro sebe.

Pak nastoupil do modulu.

"Mám jen nějaké papíry," oznámil celníkům a podal jim svou aktovku.

ilustroval Jan Štěpánek